

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקכב ♦ שבת יא"צ רבינו זי"ע

פ' מקץ ♦ שבת חנוכה ה'תשפג

דברי אלוקים חיים מרן רבינו הגה"ק זי"ע"א

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם וגו'

פירוש רש"י מפני שתלה יוסף בשר המשקים זוכרו הוזקק להיות עוד שני שנים אסור, שנאמר אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל ההבים, ולא בטח אל המצרים הקרואים רהב, והקשו בספרים הק' שזו סתירה מיניה וביה שאם היה לו ביטחון בה' איך אמר שנענש, שתלה בשר המשקים, והרבה תירוצים נאמרו בזה.

ונראה לי לבאר בדרך אפשר דיש באדם גם זמנים שיש לו מזל-טוב ולא יוכל שום דבר להזיק לו, וידוע הסיפור מהבעש"ט על עגלון שכל יום ענה לו אחרת פעם שטוב לו ופעם שלא טוב והבעש"ט פירש בזה מאמר חז"ל שאמרו שאדם נידון בכל יום ואף שנידון רק בראש השנה, מ"מ נידון בכל יום איך יקבל את הגזירה. וחז"ל אמרו במסכת מגילה (דף ט"ז) על הפסוק כי נפל תיפול לפניו שאמרו להמן חכמיו, ודרש ר' יהודה בר אילעי שאמרו לו להמן, אומה זו משולה לעפר ומשולה לכוכבים כשהו יורדיו, יורדיו עד עפר, וכשהו עולין, עולין עד הכוכבים כלומר שיש מצב בישראל או שהם כעפר או ככוכבים כלומר שיש באדם מצב וזמן שמזלו גובר לטובה או ח"ו להיפך, וזה יכול להיות גם אצל כל אחד מעם ישראל, ולכן אפשר לומר שזה היה אצל יוסף הצדיק שעד שבע עשרה שנה מזלו גבר עליו ואביו אוהבו מכל בניו, ולכן אז לא הזיק לו שום דבר משום שהיה משול לכוכבים שהם עומדים למעלה, אבל מאז שנפל ביד אחיו מזלו ירד שהיה עד לעפר ולא הואיל שום דבר וגם שהוא התחנן לאחיו שיניחו לו לחזור לאביו לא הואיל וגם כתוב במדרש שהמדינים עברו בדרכם למצרים על קבר רחל אמו, ויוסף השתטח בתפלה ותחנונים על קברה ולא הועיל כלום, ולכן נמכר לשר הטבחים עד שהכניסו לבית הסוהר, ע"י אשת פוטיפר שהעלילה עליו.

אבל מכאן שפיר את החלום של שר המשקים ראה יוסף שהתחיל מזלו לעלות וכן היה באמת שאח"כ כשסיפר לו שר המשקים לפרעה מיוסף תקף שלח פרעה לקרוא ליוסף שיבוא אליו ונהיה משנה למלך ומושל בכל ארץ מצרים ולכן אפשר לומר שזה היה התיבעה על יוסף מכיון שראה שמזלו התחיל לעלות לא היה לו לעשות שום השתדלות ואף לא לומר לשר המשקים שיזכריו ורק להניח הכל לשמים ויוושע, ומכיון שלא עשה כן יוסף, דקדק עמו השי"ת כחוט השערה, שמגודל צדקו ובטחונו להשם, שעליו אמר הכתוב אשר הגבר אשר יבטח בה', וההשתדלות לא די שלא הועיל אלא שהזיק לו והיה עליו להיות עוד שנתיים בבית אסורים. מה עלינו ללמוד מכל זה שאדם צריך להתחזק במידת הביטחון והאמונה לה' ובפרט בעת ניסיון שידע לעמוד בניסיון ושלא ישל ח"ו וכן כתבו הספרים הק' שיש ללמוד בספר חובת הלבבות מאמר הביטחון וכן ללמוד בספר "שומר אמונים" מאדמוה"ז שכל הספר מיוסד על התחזקות באמונה וביטחון ובזכות זה שנתחזק במידת הביטחון נזכה להגאל בגאולה השלימה.

עומדים אנו בימי החנוכה המסוגלים מאוד ובפרט בזאת חנוכה כדאייתא בספרים הק' שגמר החתימה טובה הוא בזאת חנוכה, לכן צריכים אנו להזהר ביתר שאת בימים נשגבים אלו, שלא לבטל את הזמן חלילה ולהרבות בתורה ובתפילה ובצדקה, ויה"ר שנזכה כולנו לפתקא טבא ושיתקבלו כל משאלותינו לטובה, ונזכה לגאולה שלימה ברחמים ובחסדים מגולים.

דברות קודש מרן רבינו עט"ר שליט"א

איתא (עוקצין פ"ג, מ"ב) עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות שנאמר להנחיל אוהבי יש וגו'. ולכאורה צריך ביאור הלשון להנחיל, והרי הצדיקים כבר יש להם חלק ונחלה בעולם הבא, ואילו הלשון להנחיל משמע שעתה נותנים להם דבר חדש.

אלא ביארו רבותינו הק' זי"ע"א דהנה הצדיקים אין להם נחלה מעצמם, כי הם מסרו את הכל, וכמו שמצינו אצל צדיקים שהיו מוכרים אפילו את העולם הבא שלהם בשביל לעשות טובה ליהודי אחר.

והצדיקים האמיתיים בעלותם למרום אין להם שום חלק מעצמם, כמו שסיפר המגיד מקאזניץ זי"ע"א שבעלות הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק זי"ע"א למרום שאלוהו האם למדת ואמר לאו, האם התפללת ואמר לאו, האם קיימת מצוות ואמר לאו וכו'. ולזה אמר עתיד הקב"ה להנחיל נחלה חדשה לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, כי הקב"ה מנחילו נחלה חדשה, וזה שייך אצל כל צדיק וצדיק, שהקב"ה מנחילים ש"י עולמות.

אבל בנמצא צדיק שהוא בחינת עקביים ואין לו כלום ממש, אזי נאמר בו (ישעיה נח, יד) והאכלתיך נחלת 'עקב' אביר, שהיא נחלה בלי מצרים (שבת ק"ח, א), שאין לו גבול ומיצר של ש"י עולמות, אלא נוחל נחלה בלי מצרים, וזה מפני היותו בבחינת נחלת 'עקב', שאין לו מעצמו כלום והוא בבחינת 'עקב'.

ומביא רבינו החוקי חיים זי"ע"א שאפשר לרמוז בפסוק והיה 'עקב' תשמעון, שכאשר האדם שומע אל מצוות השי"ת ואעפ"כ הוא בבחינת עקב, אזי יחולו עליו כל הברכות שנמנו להלן ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד ואת השבועה וגו'.

ועל כן מובא בזה"ק שצדיקים כאלו שהמשיכו ישועות לכלל ישראל בהיותם בהאי עלמא, אינם מתעלים בהיכלות הגן עדן, אלא משוטטים ברוח סביב לעולם לראות אם בני ישראל זקוקים לישועות, ומודיעים לצדיקים העומדים למעלה מהם וכו' עד האבות הק' והם מעוררים רחמים על בני ישראל.

כפי שראינו בעינינו אצל אאמו"ר זי"ע"א בעל ההילולא שמסר נפשו כל כולו למען הזולת, שבוודאי ימליץ טוב בעדינו.

ויה"ר שבזכותו שהיה משפיע תמיד בחיי חיותו לבני ישראל, נזכה כולנו להשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות.

לזכר עולם יהיה צדיק

מאור עינינו גאון עוזינו עטרת ראשינו

רביה"ק יצחק צבי משה זצוק"ל

בעל יוגד משה ושלחן משה

ברא כרעא דאבוהו

הגה"צ רבי אביגדור מוזס זצוק"ל

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עלה בסעדה השמימה

ד טבת תשעט

בעיבות החיים

תמה ומשתומם יצא אפרים-פישל מחדרו של הרבי. מה צפוי הרבי לעשות בעת הסעודה? הרהר במתח. אלא שהסעודה התנהלה כדרכה, בלי שום רמז או סימן מצד הרבי לעניין המעסיק את אפרים-פישל. כשנסתיימה הסעודה, והרבי שב לחדרו, נכנס אפרים-פישל אחריו. "אתן לך דמי חנוכה", אמר הצדיק. הוא נטל את קולמוסו ורשם כמה מילים על פתק קטן, קיפל אותו ונתנו בידו של אפרים-פישל. "מחר, בצאתך מהעיר, פתח את הפתק וקרא את תוכנו. אך עליך להיזהר שהפתק לא יאבד לך, שכן אם חלילה על יאבד – תישא אתה בתוצאות". בטרם יצא מן החדר שב הרבי על אזהרתו. אפרים-פישל הנהן בהבנה, אף שבתוך-תוכו לא הבין כלל את פשר הדברים.

השעות הקרובות עברו עליו בדריכות רבה. הוא לא עלה על יצועו, אלא הגה בתורה, כשהפתק טמון בכף ידו. בבוקר מיהר להתפלל ולחפש עגלון שיסיע אותו אל מחוץ לעיר. סוף-סוף התיישב בעגלה, ומרגע לרגע גאתה ההתרגשות שבלבו. עוד מעט יצא מן העיר, ואז יפתח את הפתק... סערת הקור העזה האטה מאוד את צעידת הסוסים, שנאבקו בקושי בשלג הגבוה וברוח שצלפה על פניהם. כשיצאו סוף-סוף מן העיר, ניגש אפרים-פישל לקיום מצוות הרבי. הוא פתח את הפתק המקופל, ובדיוק כשניסה ליישר אותו אל מול עיניו – נתקלו גלגלי העגלה במהמורה, והיא נחבטה והיטלטה אנה ואנה. הפתק נשמט מידו של אפרים-פישל, והחל להתעופף אל המרחבים המושלגים. "עצור!", הזדעק אפרים פישל בקול לא-לו. העגלון בלם במהירות, ואפרים-פישל זינק מן העגלה אחוז תזזית והחל לרדוף אחרי הפתק. זה הוסיף להתעופף ברוח העזה ולחמוק מידי. עד מהרה מצא עצמו החסיד במרדף אחרי הפתק הסורר, שנישא על כנפי הרוח. הוא רץ בנשימות טרופות, מבוסס בשלג, וכאשר חש שעוד מעט יאזלו כוחותיו, נחת הפתק על הקרקע. אפרים-פישל זינק עליו ואחז בו בחוזקה. –

לוי יצחק בן שרה-סאשע – "זה מה שנכתב בפתק... שוב ושוב קרא אפרים-פישל את הכתוב, ואכזבה מרה מילאה את ליבו. "זה הסוד?" חשב בליבו. "זה הפתק שאמור להציל אותי מהעוני והמחסור?". בקושי אסף את כוחותיו כדי לקום מרבצו ולעמוד על רגליו, כשלפתע נתקלו רגליו בחפץ קשה, והוא כמעט נפל. הביט לעבר המכשול, וגילה, כי לפניו קצה של תיבה הטמונה בקרקע. בתוך רגעים מספר הייתה התיבה בידי. כשפתח אותה נרתע בתדהמה – התיבה הייתה מלאה מטבעות זהב נוצצים. באותו רגע הדהדו במוחו דברי הרבי: "אתן לך דמי חנוכה".

עזבדות חיים

ניחא שיוסף הכיר את אחיו ומשום כך שתה מן היין, אולם אחיו שטרם הכירוהו מדוע שינו ממנהגם ושתו? אלא התירוץ הוא: אין זה מנהג שהאחים הקדושים החליטו ללא לשתות יין מיום שמכרוהו את אחיהם, אלא שליבם לא הניח להם לעשות כן, ועתה כאשר הסבו יחד, אף שעדיין לא ידעו שהוא יוסף, לא מנעם לבם מלשתות. כך גם אני. סיים הרה"ק משינאווא לא ידעתי שכשרותו של היין מוטלת בספק, אלא שליבי לא הניח לי לטעום ממנו.

מי שציוה להדליק נר חנוכה ציוה גם שלא לכעוס

מעשה בהרה"ק רבי שמואל מסלונים זיע"א שהכין נרות חנוכה שלו להדלקה, והלך לשמוע איך שזקנו הרה"ק בעל "יסוד העבודה" זיע"א מברך על הנרות, בחשבו לשוב מיד ולהדליק נרותיו. אותו יום ערב שבת חנוכה היה, בינו וביני עבר ליד ביתו אחד מן האורחים המרובים שבאו לשבת, והלה שטרם בירך על הנרות, כיון שראה נרות מוכנים לא הרהר הרבה, ברך "אשר קדשנו... להדליק נר חנוכה" העלה בהם אש ומיהר להסתלק מן המקום. כעבור כמה רגעים חזר רבי שמואל ועיניו ראו, שתק רגע קט ומיד אמר: השי"ת שציוה להדליק נר חנוכה, ציוה גם שלא לכעוס. וכאילו לא קרה דבר, הלך לקבל שבת קודש בשמחה כי כבר לא היה זמן מספיק להכין ולהדליק נרות אחרים.

אפרים-פישל ישב במשרדו בפנים נפולות. זה החודש השלישי ברציפות בהם סכום המכירות היה חלש ביותר. מפעל העורות שבבעלותו, שסיפק תוצרת איכותית לתושבי העיירה רוסלביצ'י שבאוקראינה ולסביבותיה, נעשה גירעוני, בלי סיבה נראית לעין. הלקוחות החלו להדיר את רגליהם מהמפעל. – אט אט התבררה הסיבה. ולאדק, שכנו צר העין, שתמיד קינא בהצלחתו וניסה להצר את צעדיו, פתח מפעל מתחרה בקצה השני של העיירה, וכדי לפגוע בפרנסתו של היהודי, הוריד את מחיר העורות לרמה שאי-אפשר להתחרות בה, והוא נוטל ממנו את לקוחותיו ואכן, נראה היה שדרך רשעים צלחה. הקונים הנאמנים של אפרים-פישל התפתו למחירים הזולים שהציע ולאדק, ועברו לקנות ממנו את העורות.

אפרים-פישל התהלך במפעלו חסר מעש. אין הזמנות, אין ייצור, אין פרנסה. הזמן חלף. אולם מיודענו שם את מבטחו בקב"ה, והקדיש את השעות שהתפנו לו ללימוד התורה הקדושה. בינתיים הגיע החורף. סערת שלגים עזה השתוללה בחוצות, וזו הבריחה את התושבים אל בתיהם המחוממים. גם הדרכים התרוקנו מנוסעים. המפעל של אפרים-פישל שבת לגמרי, ומצבו הכלכלי הידרדר עד כדי עוני.

קרבו ובאו ימי החנוכה. חסידי הנאמנים של רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב לא היו מוכנים 'להיכנע' למזג האוויר ולוותר על השהייה במחיצת הצדיק בימי החנוכה. אלו היו האמיצים שנראו בדרכים המושלגות, בדרכם אל הרבי. גם אפרים-פישל דבק במסורת הנסיעה השנתית אל הרבי לקראת הנר הראשון של חנוכה, ובלב נרגש יצא לברדיצ'ב.

הדלקת הנר הראשון נסתיימה. קהל החסידים היה שרוי בהתרוממות רוח מאווירת הקדושה העילאית שאפפה את הצדיק. רבי לוי-יצחק נכנס לחדרו, ועד מהרה התייצב בפתחו תור ארוך של מבקשי ברכה ועצה. אפרים-פישל החליט גם הוא לבקש את ברכת הרבי. בדחילו ורחימו התייצב אל מול הקודש. בטרם פצה את פיו פנה אליו סגגורם של ישראל בשאלה: "מה שלומך, אפרים-פישל? ומה מצב הפרנסה?" אפרים-פישל פרץ בככי. לאחר שנרגע, שטח לפני הרבי את הנעשה, איך הפך מאדם אמיד לעני ואביון בעקבות התנכלותו של הגוי אליו. רבי לוי-יצחק שקע בשתיקה למשך דקות ספורות, כשעיניו עצומות. לפתע כמו התנער ופנה אל אפרים-פישל ואמר: "סור נא לבית המדרש. בעוד זמן קצר אפנה לעריכת השולחן. לאחר הסעודה היכנס אליי שנית".

והורידו לאיש מנחה (מ"ג - י"א)

מעשה היה כשהרה"ק "בעל התניא" זיע"א היה נתון בבית האסורים. הרשו השלטונות לאחד מחסידיו לספק לו אוכל כשר מבחוץ. פעם אחת מצא החסיד בכלים הריקים שהוחזרו אליו פתק בכתב ידו של הרבי, ועליו המילים "אומרים צדקתך צדק במנחה". הבין החסיד שבשביל להוכיח לשלטונות את צדקתו של רבו יש צורך לתת מנחה.

וישתו וישכרו עמו (מ"ג - ל"ד)

מסופר: על הרה"ק רבי יחזקאל משינאווא זיע"א (יומא דהילולא ו' טבת) שהסב פעם עם רב ידוע, הגיש המשמש לשולחן בקבוק יין בשביל לומר "לחיים", רבי יחזקאל ישב תפוס בשערפיו ולא שתה, ואילו אורחו ברך וטעם מעט מן היין. לפתע הגיע המשמש בבהלה וסיפר, שבטעות הביא יין מחבית שיש עליו פקפוק לכשרותו למהדרין. הצטער הרב האורח מאד על שנכשל וטעם בשוגג מן היין, ופנה לרבי יחזקאל ושאל: הרי הרבי ידע בוודאי ברוח קדשו שהיין לא כשר כראוי ולכן נמנע מלשתות, ואם כן למה לא הזהיר גם אותי שלא אכשל. השיב רבי יחזקאל ואמר: לא ידעתי ברוח הקודש, אלא מצינו שבפסוק נאמר "וישתו וישכרו עמו" ומבאר רש"י שמיום שמכרוהו לא שתו האחים יין, וגם יוסף לא שתה יין, ואותו היום שתו יין. והוקשה לי המשך הצדיק,

בניני חיים

אמונת עיתך

ימי החנוכה זה זמן של חינוך הבנים, צריכים לנצל ימים קדושים אלו, ולהשקיע בצאצאיו, את כל מה שלמדנו וראינו אצל רבותינו הק', ולהעביר להם את הגחלת, שישאר להם לדורות.

מִרְן רַבִּינוּ שְׁלִיט"א ב' שַׁפְת הַיָּם מְחֻבְתֵינוּ לְנֹצֵל אֶת הָעֵת רְצוֹן, בְּזִמְנֵי הַדְּלֻקָּה נֵר הַחֲנוּכָה, וְלִהְיֵת עֵבֹר הַמְצָפִים לִישׁוּעָה, וּבְזִכְרוֹת זֹאת נֹזֵחַ לְרוּוֹת רֹב נַחַת וְתַעֲנוּג דְּקְדוּשָׁה מִכָּל יוֹצ"ח.

(מִרְן רַבִּינוּ שְׁלִיט"א - לַיִל שַׁבַּת חֲנוּכָה תִּשְׁפ"א)
חֹדֶשׁ כִּסְלוֹ חֹדֶשׁ הַנִּיּוֹסִים שָׁבוּ נַעֲשׂוּ נֶס חֲנוּכָה ע"י הַכּוֹהֲנִים הַק' מִשְׁרֵתֵי הַשֵּׁם, וְהָעֵת מְעוֹרֵר הַנֶּס וְעֵלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל הָעֵינִינִים שְׁקִיבְלָנוּ עֵלֵינוּ בִּימֵי הַנּוֹרָאִים כִּי יֵדַע מִשְׁכ"כ הַסְּפָרִים הַק' שֶׁבְּחֲנוּכָה וּבִיּוֹתֵר בְּזֹאת חֲנוּכָה הוּא גַּמֵּר הַחֲתִימָה טוֹבָה לְשֵׁנָה טוֹבָה בְּכָל הָעֵינִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֲנוּיֹת

(מִרְן רַבִּינוּ זִי"ע ב' וַיְגַד מֹשֶׁה)
וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לְפָנֵי הָאֵישׁ יִרְמַח עַל מִזְחָה וְנֹרֹת חֲנוּכָה, שֶׁבְּמִזְחָה נִרְשָׁם שֵׁם שְׂדֵי לְכוּיֵן בְּכָל לַיְלָה שֵׁם אֶחָד מִיִּג־מְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים וּבִלְיַל הָרֵאשׁוֹן הוּא שֵׁם אֵל, וְרִמַּז הַכְּתוּב שֶׁעַל יְדֵי מִזְחָה בִּימֵינֵינוּ וְגו' חֲנוּכָה מִשְׁמַאל יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים שִׁוְשַׁפֵּעַ עֵלֵינוּ שֶׁפַּע רַחֲמִים וְחֲסִדִים

(כ"ק אֲדַמְר"ר זִי"ע ב' חֻקֵי חַיִּים)
כַּבְּתָה אֵין זְקוּק לֹ - פִּי אֵפִילוּ אִם ח"ו נִכְבְּה נְקוּדָה יְהוּדִית מִחֲמַת גּוֹדֵל הַפְּגָמִים, אִז אֵין סוּף בְּרוּךְ, בְּעַצְמוֹ כְּבִיכּוֹל זְקוּק לֹ.
(שְׂאֵרִית יִשְׂרָאֵל)
קַל מַל"ךְ רֹפ"א נֶאֱמַר גַּמֵּי לְהַדְּלִיק נ"ר חֲנוּכָה, כִּי חֲנוּכָה הוּא זִמְנֵי הַמִּשְׁכַּת הַרְפּוּאָה.

(אֲמַרֵי נֹעֵם)
רַק בְּעֵינֵיךְ תְּבִיט לְתַקֵּן פֶּגַם הָעֵינִים שֶׁמְקוֹר הַפֶּגַם הוּא בְּעֵינֵים שֶׁלֹּא יִסְתַּכֵּל בְּהִסְתַּכְלוֹת אֲסוּרוֹת, וְגַם יִבִּיט בְּדַבְרִים שֶׁבְּקְדוּשָׁה, עַל מִצְוֹת, וּפְנִינֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים, וְעַל הָאוֹר שֶׁל נְרוֹת חֲנוּכָה, כְּמוֹ שְׂאוּמִרִים וְאֵין לָנוּ רְשׁוֹת לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן אֲלֵא לְרֵאוֹתָן בְּלִבְד, זֶה תְּקוּן עַל הָעֵבֶר וְשִׁמְרָה עַל לְהַבֵּא שֶׁלֹּא יִפְגּוּם שׁוֹב אֶת עֵינָיו, וְהוּא כְּמוֹ דְּאִיתָא שְׁחַדְשִׁים אֵלּוּ טַבְּת שֶׁבֶט הֵם נִגְד תְּרִין עֵינָיו, וְע"כ נֵר חֲנוּכָה הוּא תְּקוּן פֶּגַם הָעֵינִים

(בֵּית אַבְרָהָם)
הַדְּלָקָה הוּא לְשׁוֹן הַתְּלַהּבוֹת, רֹמַז שֶׁהַתְּלַהּבוֹת שֶׁל זֶה הַשַּׁבַּת חֲנוּכָה הוּא יוֹתֵר גְּדוּלָה מִהַתְּלַהּבוֹת שֶׁל כָּל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה.
(מִגַּן אַבְרָהָם)
וּבִיּוֹם הַשַּׁבַּת יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֹדֶשׁ יִפְתַּח (יִחְזַקְאֵל) שַׁבַּת הוּא פֶּתַח לִיכְנֵס אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְכֵן רֵאשׁ חֹדֶשׁ הוּא פֶּתַח, וְגְדוּלָה מִעַלְת חֲנוּכָה שֶׁכָּל מִצְוֹתֶיהָ בְּפֶתַח וְכוּלָה פֶּתַח

(דַּבְרֵי שְׁמוּאֵל)
זֹאת הַבְּרָכָה רֹמַז עַל הַבְּרָכָה שֶׁבָּא עַד זֹאת חֲנוּכָה
(עֲטַרַת יִשׁוּעָה)

זאת חנוכה

הַרְה"ק מִרְח"ן זִי"ע אֵמַר מֵהַשְּׁחַדְדִיקִים יְכוּלִים לְפַעוֹל מִהַשִּׁי"ת בְּר"ה וְיוֹה"כ יְכוּל כָּל יְהוּדֵי לְפַעוֹל בְּזֹאת חֲנוּכָה גַּם אִמְר: כִּי מֵהַ שְׁמֵרוּיָחִים בְּשָׂאֵר יְמֵי הַחֲנוּכָה עֵדִיין אֵינוּ מוּבַטַּח שִׁישָׂאֵר בִּידוֹ, אֲבָל מֵהַ שְׁמֵרוּיָחִים בְּזֹאת חֲנוּכָה קִשָּׁה לְהַאֲבֵד מִמֶּנּוּ וְנִשְׂאֵר אֲצִלוֹ.

(נֵר יִשְׂרָאֵל)
בְּחֲנוּכָה יֵשׁ מִקּוֹם לְעוֹרֵר פְּקוּדַת עֲקָרִים וְעֻקְרוֹת כְּעֵינֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, הֵנָּה לְדַעְתִּי עֵיקֵר הָעֵינֵי, עֵיקֵר הַסְּגוּלָה בִּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, הַנִּקְרָא בְּפִי כָּל זֹאת חֲנוּכָה.

(בְּנֵי יִשְׁשַׁכַּר)
עוֹמְדִים אֲנוּ בִּימֵי הַחֲנוּכָה הַמְּסוּגָלִים מְאוֹד וּבִפְרֵט בְּזֹאת חֲנוּכָה כְּדֵאִיתָא בְּסְפָרִים הַק' שֶׁגַּמֵּר הַחֲתִימָה טוֹבָה הוּא בְּזֹאת חֲנוּכָה, לָכֵן צְרִיכִים אֲנוּ לְהִזְהַר בִּיתֵּר שָׂאת בִּימֵים נִשְׁגָּבִים אֵלּוּ, שֶׁלֹּא לְבַטֵּל אֶת הַזִּמְנֵי חֲלִילָה וְלִהְרַבּוֹת בְּתוֹרָה וּבַתְּפִילָה וּבַצְּדָקָה.
(מִרְן רַבִּינוּ זִי"ע ב' וַיְגַד מֹשֶׁה)

יִשְׂרָאֵל אֱהָב אֶת יוֹסֵף מְכַל בְּנֵיו כִּי בֵּן זְקוּנִים הוּא לוֹ (לז, ג)
יֵשׁ לְפָרֵשׁ דְּהֵנָּה תְּכִלִּית כָּל הַגְּלוּיֹת הַפְּרֻטִי וְהַכְּלָלִי, הַכָּל הוּא רַק לְמַעַן נִסּוֹת אֶת הָאָדָם, וּבִאֲמַת כָּל הַצְּרוֹת וְהַתְּלַאוֹת הַבְּאוֹת עַל הָאָדָם הֵם חֲסֵד גַּמּוֹר כִּי מֵאֲתוֹ יִתְב"ש בְּעַל הַחֲסֵד וְהַרְחֵמִים לֹא תִצָּא הָרַעוּת. וַיְדוּעַ מִהַבְּעַש"ט הַק' שֶׁבְּכָל דִּין צְרִיךְ לְמִצּוֹא אִיזָה הַחֲסֵד הַמוּסְתַר בּוֹ וְאִז נִמְתַּק הַדִּין וְנִתְגַּלָּה הַחֲסֵד, וְאִז נִמְתַּק הַדִּין וְנִתְגַּלָּה הַחֲסֵד וְנַעֲשָׂה מִזֶּה הַדִּין גּוֹפֵא רַחֲמִים וְחֲסִדִים גְּדוּלִים זֶה שֶׁאִמְרָה הַכְּתוּב וְיֵהִי הוּא לְשׁוֹן צַעַר אֲבָל הַמְּסַפֵּר שֶׁל וְיֵהִי הוּא בְּגַמֵּי א-ל הַרּוּמָז אֵל הַחֲסֵד הַמְּסַתֵּר בַּהֲצַעַר הַהוּא וּבַהֲעֻלּוֹת זֹאת עַל לֵב הָאָדָם בְּאֲמוּנָה שְׁלִימָה, בְּזֶה הַצַּעַר וְהַמְּרִירוֹת נִטְמָן אִיזָה חֲסֵד, אִז תִּיכַף נִמְתַּק הַדִּין וְנִהְיָה קֶץ לְחוּשֵׁר, זֶה שֶׁכְּתוּב בְּמִדְרַשׁ רַבָּא קֶץ שֵׁם לְחוּשֵׁר רַצָּה לֹמַר ע"י מֵהַ שֶׁכְּתוּב וְיֵהִי מִקֶּץ ע"י גּוֹפֵא קֶץ שֵׁם לְחוּשֵׁר וְהַבֵּן.
(שׁוֹמֵר אֲמוּנִים)

כִּי נִשְׁנִי אֱלוֹקִים אֶת כָּל עֲמָלִי (מא, נא)
כְּשֶׁעוֹשִׂים דְּבַר טוֹב וְכֵן אֶת עַצְמָהּ הִיגִיעָה בְּעֻבּוֹדַת ה' צְרִיךְ לְשַׁכּוֹחַ וְלֹא לְהַחֲשִׁיב אֶת עַצְמוֹ בְּגַלְל זֶה, כִּי הַכָּל בְּכוּחוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְלִהְיֵרֶךְ עַל הַבְּחִירָה הַהַפּוּכָה כְּתוּב כִּי הַפְּרָנוּ אֱלוֹקִים בְּאַרְץ עֲנִי, ר"ל שֶׁהַחֲשׁוֹן שֶׁל אֶרֶץ עֲנִי שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁפִלוּת עַצְמוֹ, שֶׁהוּא צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּבַחֲנֵי הַפְּרָנוּ, לְזַכּוֹר תְּמִיד.

(תּוֹרַת אֲבוֹת)
יוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט הוּא הַמְּשַׁבֵּר לְכָל עַם הָאָרֶץ (בְּרַאשִׁית מַב, ו). ר"ל הַצְּדִיק שְׁרוּצָה לְהוֹסִיף עַל יִשְׂרָאֵל רַב טוֹב זֶה הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ, לוֹ נִיתֵן הַמַּמְשָׁלָה גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִשָּׂא"כ בְּרַשְׁעִים שְׁרוּצִים לְהַמְעִיט טוֹבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, וְעֵינֵם צָרָה בְּטוֹבוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹסֵר מֵהֶם הַמַּמְשָׁלָה.

(קְדוּשַׁת לוֹי)
אִם כְּנִים אַתֶּם וְכו' (מב, יט) יוֹסֵף הַצְּדִיק לִימַד לְאֲחָיו אֵיךְ לְבּוֹא לְבַח"י אֲמַת אִם כְּנִים אַתֶּם, אִם תִּרְצוּ לְבּוֹא לְבַח"י אֲמַת אֲחֵיכֶם אֶחָד, רִמַּז לְהִיצֵה"ר שְׁנִקְרָא אֶחָד, וְע"ז אִמְרָ יֵאֵסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶם, רַצ"ל תֵּאֲסֵרוּ וְתִקְשְׁרוּ אֶת הִיצֵה"ר עִם מִשְׁמַרְתֵּי לְמִשְׁמַרְתֵּי וְגַדְרֵי וְסִיג, וְאַתֶּם לָכוּ הִבִּיאוּ שֶׁבֶר רַעְבוֹן בְּתִיכֶם, הֵינּוּ אִז כֹּאשֶׁר תֵּאֲסֵרוּ אוֹתוֹ וְלֹא תִקְלְקְלוּ בְּמַעֲשֵׂיכֶם הַרְעִים, אִז תְּבוֹאוּ רַעְבוֹן בְּתִיכֶם, כִּי לֹא יִקּוּפַח פְּרִנְסַתְכֶם וְיֵהִי לָהֶם פְּרִנְסָה וְכָל טוֹב, וְאַתֶּם אֲחֵיכֶם הַקָּטָן תְּבִיאוּ אֵלַי, רַצ"ל הִיצֵר טוֹב הַנִּקְרָא קָטָן וְדָל, תְּבִיאוּ וְתִשְׁעַבְדוּ אֵלַי, וְיִאֲמְנוּ דְּבָרֵיכֶם הֵינּוּ תְּבוֹאוּ לְבַחֲנֵי אֲמַת וְלֹא תִמּוֹתוּ לְעוֹלָם הַבָּא, וְיַעֲשׂוּ כֵן הֵינּוּ שִׁמְעוּ לְקוֹל מוֹסֵרוֹ,

(בְּאֵרוֹת הַמַּיִם)
וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ וְגו' (מג, לד) הַנּוֹרָה לִי לְרִמַּז בְּזֶה גּוֹדֵל מִעַלְת הַנְּהִנָּה מִסְּעוּדַת תְּלִמִּיד חֲכָם, אֲשֶׁר כָּל הַסְּמוּכִים עַל שׁוֹלְחָנוֹ הֵם זֹכִים לְהַשְׁפִּיעוֹת קְדוּשָׁה וְטַהֲרָה, זֶהוּ שֶׁאִמְרָ הַכְּתוּב "וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ" עַל יְדֵי שֶׁהֵיוּ סְמוּכִים עִמּוֹ, זָכוּ לְשַׁכֵּר טוֹב, וַיִּשְׁכְּרוּ מִלְּשׁוֹן שִׁכָּר, זֶה הִיָּה שִׁכָּר גְּדוֹל הַקְּדוּשָׁה וְטַהֲרָה שֶׁהִיָּה מִשְׁפִּיעַ לָהֶם כֹּ"ל

(תְּפִאֲרַת שְׁלֹמֹה)
יוֹסֵף לִיקַט אֶת כָּל הַכֶּסֶף בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר וְגו' (כספכם בָּא אֵלַי וְגו' (בְּרַאשִׁית מַג, כג). וְקִשָּׁה אֵיךְ נִכְתַּב בְּתוֹרָה דְּבַר שְׂאִינוּ, שֶׁהָרִי לֹא בָּא הַכֶּסֶף שֶׁלָּהֶם אֵלָיו. וְנִרְאָה דְּהֵנָּה יְדוּעַ שְׁיוֹסֵף לִיקַט כָּל הַכֶּסֶף כְּמִשְׁ"ה וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף וְגו', וְכוּוֹנְתוֹ הִי לְלִקְטֵם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵאֵי 'בְּגַמ', שֶׁלֶּשָׁה אוֹצְרוֹת הֵן, וְכֵן אִמְרָ לָהֶם עֲבַד יוֹסֵף, כִּסְפְכֶם בָּא אֵלַי, ר"ל הֵלֵא כָּל הַכֶּסֶף הַבָּא אֵלַי מִכָּל הָעוֹלָם, הוּא כִּסְפְכֶם, הַכָּל בְּשִׁבְלֵיכֶם, וְא"כ ל"ל הַכֶּסֶף שִׁלְכֶם, רַק שֶׁאִמְרָ לָהֶם בְּדֶרֶךְ חֲכָמָה, שֶׁהֵם לֹא יִבְיִנוּ כְּוֹנְנֵת.
(נֹעֵם אֵלִימֶלֶךְ)

קול קראלי - 074-7962278

הליכות חיים

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בית הוראה זכרון משה ד'קראלי
ומח"ס גם אני אודך ופרדס יוסף החדש

לא הדליק נר חנוכה בערב שבת אם יכול לצאת כשמדליק בשבת לחולה

דהאיך תברך אק"ב וצונו להדליק נר של שבת על הדלקה בעצם השבת ע"י גוי. אלא על כרחך דזה לא הוי קשיא ליה, ושפיר יכולה לברך גם בכהאי גוונא כיון שהוא בהיתר. א"כ ה"ה בנר חנוכה אם שכח ולא הדליק ומדמן לו עכשיו שמדליק בשבת בהיתר, היה יכול לברך. ועכ"פ בעיקר השאלה מסיק גם כן שלא יצא, לפי מה שהטעימו הפוסקים האיסור שימוש לאור נר חנוכה, דיאמרו לצורכו הוא דאדלקה ואין כאן פירסום הנס, א"כ אם ישתמשו באור זה לצורך החולה שבעיקר הותר רק משום פיקוח נפש שלו להדליק, והאיך יצא יד"ח מצות נר חנוכה ואנן סהדי שלא הדליק לנ"ח רק להחולה, עיי"ש.

ושבו מצאתי שכן מסיק בשו"ת מהר"ש ענגיל (ח"ב סימן ג) שאינו יוצא, שלא נראה כלל כהדלקה לצורך קיום מצות נר חנוכה, שהרי בשבת אסור להדליק, יעוי"ש. ועיין שו"ת קנין תורה (ח"ג סימן צח אות ב) שנשאל ג"כ בזה, ושם העיר השואל דבשבת לא שייך לומר וצונו להדליק נר חנוכה דאטו נצטוינו להדליק נ"ח בשבת. ודחה את דבריו, דהרי לדעת המג"א (רסג סקי"א) אם שכחה האשה להדליק נר שבת עד שחשכה, יש לסמוך אמהר"ש שתאמר לעכו"ם וידליק והיא תברך. ובחיידושי הגרעק"א ז"ל תמה ע"ס, דכיון דאין שליחות לנכרי היא אינה מדלקת והאיך תברך, עיי"ש. ומזה לא הקשה כלל

שאלה: שכח להדליק בערב שבת, ובלייל שבת קודש צריך להדליק נר בשביל חולה שיש בו סכנה, האם יכול לצאת בזה מצות הדלקת נר חנוכה.

תשובת הגאון רבי יקותיאל ליברמן שליט"א בספרי גם אני אודך
נראה פשוט שאינו יוצא בזה מצות הדלקת נר חנוכה, דכיון דמדליק נר זה לצורך החולה להשתמש בו, אם כן אין זה נר חנוכה שאסור להשתמש בו, ואינו יוצא. – ועוד כיון שמדליקה בשבת, א"כ הוראה אומר שלצורכו הוא מדליק ואינו יוצא, וכדאיתא בגמרא (שבת כג:) ונפסק בשו"ע (תרעה, א) דבכה"ג שהוראה אומר לצרכו הוא דאדלקה לא עשה ולא כלום.

מבצרי התורה והחסד איגוד תלמידי וחסיד

קראלי

מיסודם וע"ש רבותינו הק' זי"ע ♦ בנשיאות מרן רבינו עט"ר שליט"א

עולו ואתכנשו להילולא דצדיקיא

של רבינו הגדול מרן שר התורה והחסידות גאון ישראל וקדושו, עמוד ההוראה, המנורה הטהורה, פועל הישועות

אדונינו מורינו ורבינו

מרן הגה"ק יצחק צבי משה זצוק"ל

בן מורינו רבינו

כ"ק הגה"צ ר' אביגדור מוזס זצוק"ל

ביום ג' ויגש ליל יומא דהילולא בחצות הלילה

תתקיים אי"ה

תפילת רבים

לישועת הכלל והפרט

ברחבת ציונו הק' בבית העלמין סגולה פ"ת

תחבורה מאורגנת תצא לאחר סעודת ההילולא

רחמנא אידכר לן בזכותא דמשה

לרגל זאת חנוכה

תתקיים אי"ה

מסע הישועות

לקברי צדיקים בצפון

בראשות

כ"ק מרן רבינו עט"ר שליט"א

שיעתיר בעת הרצון לישועת הכלל והפרט

להשתתפות והעברת שמות

צרו קשר בטל: 055-6798152

ותזכו לכל הישועות

מעמדי הדלקת נר חנוכה

ע"י מרן רבינו עט"ר שליט"א

במוצאי שב"ק

בביהמ"ד "לב יצחק" אשדוד

ביום א' ליל זאת חנוכה

באולם "בית העולה" רובע ו' אשדוד

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון

רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931

באימ"ל: 3118494@gmail.com

לעילוי נשמת

מרת סימי מימי ע"ה

בת פרלה מלכה ז"ל

נלב"ע י"ב טבת ה'תשפ"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק אביגדור זי"ע

בן רבינו משה זצ"ל

מקראלי

נלבע א חשון תשנט

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל

בהרה"צ מרדכי זצ"ל

נלבע יב כסלו תשפא

ת. נ. צ. ב. ה.

